

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2024. február 25.

XXII. évfolyam 8. szám

Nagyböjt 2.vasárnap

„Az Úr színe előtt járok, az élők földjén.”

Február 24. szombat:

18:00 – Élő Attila, Gábor, Zalán és családtagok

Február 25. vasárnap

08:00 – +Mária

10:00 – +Gizella

Soós és Csósz család élő és +tagjai

18:00 – +Szülők

A szentmise olvasmányai:
Ter 22,1-2.9a.10-13.15-18
Zsolt 115,10 és 15.16-17.18-19
Róm 8,31b-34
Mk 9,2-10

Február 26. hétfő

06:30 – +Gyula

18:00 – Bibliaóra a hittan teremben

Február 27. kedd:

06:30 –

Február 28. szerda

06:30 – Élő Gábor

Február 29. csütörtök:

06:30 –

18:00 – Szentségimádás a domonkos nővérek kápolnájában

Március 1. péntek:

17:00 - 18:00 – Gyóntatás

18:00 –

Keresztúti ájtatosság

Március 2. szombat:

18:00 –

Március 3. vasárnap

08:00 – +Teréz és +családtagok

10:00 – Élő Sebestyén

18:00 –

Női nagyböjti lelkinap

Március 2. szombat, 9-16 óráig
Domonkos Nővérek Rendháza

A Budakeszi Anyaima Közösség szeretettel hívja az érdeklődő nőket a nagyböjti női lelkinapokra 25-55 év közötti nőket!

Itt zavartalanul találkozhat az Istennel, magaddal, feltöltheted a szentmisében, énekes és csendes imában viheted az Úr elé a szívedben rejlő gondolatokat és megoszthatod a társaidal imatapasztalatodat.

A lelkinapot a domonkos nővérek kísérik. Közös ebédszünetet fogunk tartani, kérlek hozzatok magatokkal (hideg) ebédet.

A lelki napon a részvétel regisztrációhoz kötött az alábbi linken:

<https://forms.gle/RMP6uzHGkb5VABGw8>

Könyvbemutató

Március 4. hétfő 18 óra
Szent László Ház

Amire még emlékszem

Hofher Józsefné Krenn
Borbála feljegyzései

Házigazda:

Horváth Árpád SJ

Beszélgetőtársak:

Bacsóné Hofher Ilona

Hofher József SJ

Bednárík János

a könyv szerkesztője

Ferenc pápa nagyböjti üzenete:

Kedves Testvéreim!

Amikor Isten kinyilatkoztatja magát, szabadságot hirdet: „Én vagyok az Úr, a te Istened, én hoztalak ki Egyiptom földjéről, a szolgaság házából” (Kiv 20,2). Ezek az első szavai a tízparancsolatnak, amelyet Mózesnek ad a Sínai-hegyen. A nép jól tudja, miféle kivonulásról beszél Isten: a szolgaság tapasztalatát még bőrükön érzik. A sivatagban megkapja a „tíz szót” mint útmutatást a szabadsághoz. Mi „parancsolatnak” hívjuk, s ezzel annak a szeretetnek az erejét hangsúlyozzuk, amellyel Isten az ő népét neveli. Valójában nem más, mint erőteljes felhívás a szabadságra. Nem egyetlen eseményhez kapcsolódik, hanem egy út során érlelődik meg. Ahogyan Izrael népe a sivatagban

még magában cipelte Egyiptomot – gyakran siratták a múltat, és zúgolódtak az ég és Mózes ellen –, úgy Isten népe is ma nyomasztó terheket vonszol, melyeket le kell tennie. Erre akkor ébredünk rá, amikor híján vagyunk a reménynek, és úgy járunk az élet útján, mintha pusztaságon át vándorolnánk, és nincs ígélet földje sem, amelynek elérésére közösen törekedhetünk. A nagybőjt a kegyelem ideje, amikor a sivatag – ahogyan Ozeás próféta hirdeti – ismét az első szerelem helyévé válik (vö. Oz 2,16-17). Isten neveli népét, hogy el tudja hagyni rabságait és megtapasztalhatta az átmenetet a halálból az életbe. Völegényként újból magához vonz bennünket és szerelmes szavakat sutto a szívünkbe.

A rabszolgaságból a szabadságba történő kivonulás nem valami elvont dolog. Ahhoz, hogy nagybőjtünk konkrétá váljon, először is az kell, hogy akarjuk látni a valóságot. Amikor az Ur Mózes az égő csipkebokorban odahívta magához és megszólította, rögtön olyan Istenként mutatkozott meg, aki lát és mindenekelőtt figyel: „Láttam Egyiptomban élő népem nyomorúságát, és hallottam a munkafelügyelőkre vonatkozó panaszát; igen, ismerem szenvedését. Azért szálltam le, hogy kiszabadítsam az egyiptomiak hatalmából, és hogy kivezessek arról a földről egy szép, tágas országba, egy tejjel-mézszel folyó országba” (Kiv 3,7-8). Napjainkban is az égis megannyi elnyomott testvérünk kiáltása. Kérdezzük meg magunktól: minket elér-e? Felráz-e bennünket? Megrendít-e bennünket? Világunknak sok olyan tényezője van, amely eltávolít egymástól, és tagadja a minket eredetileg összekötő testvériséget.

Lampedusai utam során, a közöny globalizációjával találkozva két kérdést tettem fel, melyek egyre aktuálisabbak: „Hol vagy?” (Ter 3,9) és „Hol van a testvéred?” (Ter 4,9). Nagybőjti utunk akkor válik konkrétá, ha újból meghalljuk ezeket a kérdéseket, és felismerjük, hogy még ma is a fáraó hatalma alatt élünk. Ez az uralom kimerít és közömbössé tesz. Ez olyan növekedési modell, amely megoszt, és elrabolja a jövőnkét. Szennyezi a földet, a levegőt, a vizet, megfertőzi a lelkünket is. Bár szabadulásunk a keresztséggel már megkezdődött,

mégis megmagyarázhatatlan nosztalgiát érzünk a szolgaság után. Mintha a szabadság helyett a már ismert dolgok biztonságához vonzódnánk.

Szeretném felhívni a figyelmet a Kivonulás könyvében olvasható történet egyik nem elhanyagolható részletére: Isten az, aki meglát, aki megmozdul és megszabadít; nem Izrael kéri a szabadítást. A fáraó még az álmokat is megöli, eltakarja a kilátást, megváltoztathatatlannak láttatja azt a világot, amelyben lábbal tiporják a személyek méltóságát és megtagadják a valódi kapcsolatokat. Így sikerül magához kötnie az embereket. Tegyük fel magunknak a kérdést: vágyom-e egy új világra? Kész vagyok-e elengedni a régi világgal kötött kompromisszumokat? Sok püspöktestvérem és számos, a béke és az igazságosság iránt elkötelezett ember tanúsága egyre inkább meggyőz arról, hogy ami ellen leginkább küzdeni kell, az a reménynélküliség. Ez az álmok gyilkosa, néma kiáltás, mely felér az égis és megérinti Isten szívét. Olyan, mint a szolgaság utáni vágy, mely megbénítja Izraelt a sivatagban és megakadályozza abban, hogy továbbhaladjon. A kivonulás során lehetséges a megtorpanás: csak ezzel magyarázható, hogy az emberiség, bár elérte a globális testvériség küszöbét és a tudományos, technikai, kulturális és jogi fejlődés olyan szintjét, amely képes lenne minden ember méltóságát biztosítani, mégis az egyenlőtlenségek és konfliktusok sötétjében támolyog.

Isten nem lankad el és nem fárad el. Fogadjuk a nagybőjtöt a kegyelem kiemelt időszakaként, melyben újból elér bennünket Isten szava: „Én vagyok az Úr, a te Istened, én hoztalak ki Egyiptom földjéről, a szolgaság házából” (Kiv 20,2). Ez a megtérés, a szabadság ideje. Ahogyan azt nagybőjt első vasárnapján minden évben emlékezetünkbe idézzük, a Lélek magát Jézust is kivezette a pusztába, hogy próbára tegye szabadságát. Ő, a megtestesült Fiú lesz negyven napig előttünk és velünk. A fáraóval ellentétben Isten nem alattvalókat, hanem gyermekeket akar. A pusztaság az a tér, ahol szabadságunk azzá a

személyes döntéssé érlelődhet, hogy ne essünk vissza a szolgaságba. A nagybőjtben új döntési kritériumokra lelünk, továbbá olyan közösségre, amellyel elindulhatunk egy új járható úton.

Ez küzdelemmel jár: a Kivonulás könyve és Jézus pusztai megkísértésének leírása szemléletesen tárja ezt elénk. Isten szavával ugyanis, aki azt mondja: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem” (Mk 1,11), és „senki mást ne tekints Istennek, csak engem” (Kiv 20,3), a Gonosz hazugságai állnak szemben. A bálványoktól jobban kell félnünk, mint a fáraótól. Tekinthezünk rájuk úgy, mint a Kísértő bennünk megszólaló hangjára – legyünk mindenhatók, nézzenek fel ránk az emberek, kerekedjünk föléje mindenkinek: mindannyian ismerjük ezeknek a hazugságoknak a csábítását. Ez egy régi út. Ragaszkodásunk tárgya sok minden lehet: pénz, bizonyos tervek, elképzelések, célok, a pozíciónk, egy hagyomány vagy akár bizonyos emberek. Ezek ahelyett, hogy lendítenének, megbénítanak. Ahelyett, hogy kapcsolatokat építenének, egymás ellen fordítanak bennünket. Létezik azonban egy új emberiség, a kicsinyek és alázatosak sokasága, akik nem engednek a hazugság csábításának. Míg a bálványok némává, vakká, süketé és bénává teszik az őket szolgálókat (vö. Zsolt 115,8), addig a lélekben szegények nyitottak és készségesek azonnal mozdulni: a jóság csendes ereje ez, amely gyógyítja és fenntartja a világot.

Itt az idő, hogy cselekedjünk – és a nagybőjtben az is cselekvésnek számít, ha megállunk. Megállunk imádságban, hogy befogadjuk Isten szavát, és megállunk, mint a samaritánus a sebesült testvére mellett. Az istenszeretet és a felebaráti szeretet egy és ugyanaz a szeretet. Az, hogy nincsenek más isteneink, azt jelenti, hogy elidőzünk Isten jelenlétében és a felebarátaink mellett. Az imádság, az alamizsnázkodás és a böjt ezért nem három egymástól független tevékenység, hanem a megnyílás és az önkiüresítés egyetlen aktusa: el a bálványokkal, amelyek nyomasztanak, el a függőségekkel, amelyek fogva tartanak! Ekkor az elszorvadt és magányos szív újraéled. Lassítsunk le, és álljunk meg!